

DOI: [https://doi.org/10.31392/Hileya-PHILOSOPHIC-AL-2024.1-2\(191-192\).04](https://doi.org/10.31392/Hileya-PHILOSOPHIC-AL-2024.1-2(191-192).04)
УДК 378.091.3:37.091.12.011.3-051]:81'232-029:005.336.2

РЕАЛІЗАЦІЯ КОМПЕТЕНТНІСНОГО ПІДХОДУ ДО МОВНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ

IMPLEMENTATION OF THE COMPETENCY-BASED APPROACH TO LANGUAGE TRAINING OF FUTURE TEACHERS

Вашкевич В. М.,

доктор філософських наук, професор,
Український державний університет імені
Михайла Драгоманова, Україна, Київ
e-mail: gileya.org.ua@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1312-4315>

Лавриненко В. Г.,

кандидат історичних наук, доцент,
Український державний університет імені
Михайла Драгоманова, Україна, Київ
e-mail: gileya.org.ua@gmail.com

Vashkevych V. M.,

doctor of philosophy, professor,
Ukrainian State University named after
Mykhailo Drahomanov, Ukraine, Kyiv
e-mail: gileya.org.ua@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1312-4315>

Lavrynenko V. G.,

candidate of historical sciences,
associate professor, Ukrainian State University
named after Mykhailo Drahomanov,
Ukraine, Kyiv
e-mail: gileya.org.ua@gmail.com

Визнання необхідності модернізації мовної підготовки учнів та студентів викликає потребу осучаснення мовної освіти, з одного боку, та створення додаткових можливостей для іншомовного спілкування з іншого.

Саме реалізація компетентнісного підходу до мовної підготовки майбутніх педагогів розглядається науковцями як новий орієнтир модернізації освіти в Україні і передбачає поєднання у навчальному процесі традиційних та інноваційних технологій (з наданням пріоритету проєктним, інтерактивним, текстостентричним та інформативним); теоретичних і практично орієнтованих курсів; загальнодидактичних та специфічних принципів вивчення окремих дисциплін; широке застосування видів та форм самостійної роботи; створення і використання довідниково-енциклопедичних, мультимедійних навчальних комплексів з різнобічними завданнями ситуативного характеру; реалізацію системи методів навчання, спрямованих на поетапне оволодіння мовними знаннями, практичне

застосування знань у різноманітних навчальних ситуаціях, у тому числі, застосування рольових та ділових ігор тощо.

У статті розкрито, що реалізація компетентнісного підходу до мовної підготовки учнів та студентів передбачає орієнтацію на розвиток ключових компетенцій у мовній сфері: мовної, мовленнєвої, комунікативної та соціокультурної й, як наслідок, формування мовної особистості. У межах компетентнісного підходу викладання іноземних мов у вищих педагогічних навчальних закладах має здійснюватися з опорою на принципи комунікативної (мовленнєвої) спрямованості навчання, ситуативності (або контекстуальної обумовленості матеріалу), діяльнісного характеру навчання та соціокультурного спрямування навчального процесу.

Ключові слова: мовна компетентність, педагог, комунікативна компетенція, навчальний процес, мовна особистість, модернізація освіти.

Recognizing the need to modernize the language training of pupils and students calls for the modernization of language education, on the one hand, and the creation of additional opportunities for foreign language communication, on the other.

It is the implementation of the competency-based approach to the language training of future teachers that is considered by scientists as a new benchmark for the modernization of education in Ukraine and involves the combination of traditional and innovative technologies in the educational process (with priority given to project-based, interactive, text-centric and informative); theoretical and practically oriented courses; general didactic and specific principles of studying individual disciplines; wide application of types and forms of independent work; creation and use of reference-encyclopedic, multimedia educational complexes with versatile tasks of a situational nature; implementation of a system of teaching methods aimed at the gradual acquisition of language knowledge, practical application of knowledge in various educational situations, including the use of role-playing and business games, etc.

The article reveals that the implementation of the competence-based approach to the language training of pupils and students involves focusing on the development of key competences in the language sphere: language, speech, communicative and socio-cultural, and, as a result, the formation of a linguistic personality. Within the framework of the competence approach, teaching foreign languages in higher pedagogical educational institutions should be carried out based on the principles of communicative (speech) orientation of education, situationality (or contextual conditionality of the material), activity-based nature of education and socio-cultural orientation of the educational process.

Keywords: language competence, teacher, communicative competence, educational process, linguistic personality, modernization of education.

Провідним напрямком модернізації мовної освіти є реалізація компетентнісного підходу

до мовної підготовки учнів та студентів. Саме компетентнісний підхід або компетентнісна парадигма освіти упродовж останніх двадцяти років розглядається вченими-дидактами, методистами, лінгводидактами – як новий орієнтир модернізації освіти в Україні, одна з умов входження до європейського освітнього простору. Відповідно до компетентнісного підходу, набуття знань, умінь і навичок, спрямоване на їх трансформацію в компетентності, сприяє інтелектуальному і культурному розвитку особистості, формуванню в неї умінь швидко реагувати на запити часу [3].

Проблема формування компетентної особистості стала предметом глибокого і різнобічного дослідження, яке проводять міжнародні організації, що працюють у сфері освіти, – ЮНЕСКО, ЮНІСЕФ, ПРООН, Ради Європи, Організації європейського співробітництва, Міжнародного департаменту стандартів та ін. Наприклад, останній трактує компетентність як здатність кваліфіковано виконувати професійно-орієнтовані завдання. Поняття компетентність охоплює знання, уміння та навички, а також досвід міжособистісної взаємодії, володіння якими забезпечує успішність виконання діяльності [15]. А експерти програми «Definition and Selection of Competencies (DeSeCo)» Організації європейського співробітництва визначають поняття компетентності як здатність успішно задовольняти індивідуальні та соціальні потреби і виконувати поставлені завдання. Кожна компетентність побудована на комбінації (поєднанні) взаємовідповідних пізнавальних ставлень та практичних навичок, цінностей, емоцій, поведінкових компонентів, знань і вмінь, усього того, що можна мобілізувати для активної дії [14]. Отже, завдяки діяльності міжнародних освітніх організацій, компетентність постає як нова одиниця виміру освіченості людини, при цьому увага акцентується на результатах навчання, в якості яких розглядається не сума завчених знань, умінь, навичок, а здатність діяти в різноманітних проблемних ситуаціях.

Список компетенцій, пропонованих згадуваними вище міжнародними організаціями, які працюють у сфері освіти, мають розбіжності, хоча в ієрархії компетентностей усі вони виділяють ключові (базові, метапредметні), загальнопредметні і предметні [9]. При цьому знання рідної та іноземної мов, як правило, належить до ключових, метапредметних компетенцій, а у процесі вивчення мови набуває статусу загальнопредметної та предметної. Виходячи з цього, мовно-комунікативна (у тому числі іншомовна) компетентність сьогодні визнана ключовою характеристикою фахівця будь-якого профілю та має стати результатом навчання випускників усіх вищих навчальних закладів, незалежно від обраної спеціальності. Вона розглядається вченими як інтегративна характеристика цілісної особис-

тості, з погляду дидактів – як одна з важливих умов навчання, а з методичної точки зору – інтегративна мета сучасного мовного навчання, конгломерат знань та вмінь [4, с. 4].

Розуміючи у загальному вигляді мовну компетентність як знання рідної та іноземної мов, що виявляються у всіх видах мовленнєвої діяльності (у тому числі застосування навичок мовлення і норм відповідної мовної культури, інтерактивне використання рідної й іноземної мови тощо), мовну професійну компетентність майбутнього фахівця варто визнати складним багатокомпонентним явищем, що складається з мовної, мовленнєвої, комунікативної та соціокультурної компетенцій.

Власне мовна або лінгвістична компетенція, що передбачає знання словникових одиниць і володіння певними формальними правилами, за допомогою яких словникові одиниці трансформуються у висловлювання; здатність правильно, з погляду норм мови, оформлювати власне висловлювання і сприймати висловлювання партнерів [13; 16]. У випадку застосування даної категорії до рідної мови, вона характеризує обсяг мовних знань та здатність застосовувати мовні засоби у власному мовленні відповідно до орфоепічних, лексичних, граматичних, орфографічних, синтаксичних, стилістичних норм літературної мови. У випадку застосування даної категорії до іноземної мови, вона відображає знання слів і правил формування граматичних форм та побудови осмислених фраз та умінь вибудовувати граматично правильні форми і синтаксичні структури, а також розуміти смислові відрізки мови та використовувати їх у тому значенні, в якому вони використовуються носіями мови [2, с. 151]. У «Загальноєвропейських Рекомендаціях з мовної освіти» представлені наступні складові мовної компетенції або субкомпетенції: лексична, граматична, семантична, фонологічна, орфографічна, орфоепічна [1, с. 109]. Лексична – знання і здатність використовувати мовний словниковий запас. Граматична – знання і здатність користуватися граматичними ресурсами мови: розуміти й виражати значення, продукуючи і розпізнаючи правильно оформлені згідно з мовними принципами фрази та речення. Семантична компетенція розглядає здатність усвідомлювати і контролювати організацію змісту, охоплює лексичну семантику (зв'язок слова із загальним контекстом, внутрішньолексичні зв'язки), граматичну семантику, яка розглядає значення граматичних елементів, категорій, структур і процесів; прагматичну семантику, яка розглядає логічні зв'язки (підрядність, пресупозиція, імплікативність і т. д.). Фонологічна компетенція включає знання та навички перцепції і продукції звукових одиниць, фонетики речення (просодії), фонетичної редукації. Орфографічна охоплює знання і навички перцепції та продукції символів, з яких складаються пись-

мові тексти. Орфоепічна – уміння правильно озвучувати написане [1, с. 118].

Мовленнєва компетенція характеризує вміння адекватно й доречно, практично користуватися мовою в конкретних ситуаціях (висловлювати свої думки, бажання, наміри, міркування тощо), використовуючи для цього як мовні, так і позамовні засоби (невербальну знакову систему) та інтонаційні засоби виразності мовлення. У випадку застосування даної категорії до іноземної мови, за її допомогою часто характеризують низку компетентностей в аудіюванні, говорінні, читанні письмі та перекладі/медіації [7, с. 12].

Комунікативна компетенція характеризує здатність ефективно спілкуватися в різних умовах у ролі адресанта й адресата, комплексне застосування мовних і немовних засобів в конкретних соціально-побутових та професійних ситуаціях. Вона включає уміння доцільно використовувати засоби мови в практиці живого спілкування; наводити переконливі аргументи в процесі розмови; здатність орієнтуватися в ситуації спілкування, комунікативно виправдано добирати вербальні і невербальні засоби і способи дії оформлення думок, почуттів у різних сферах спілкування; уміння встановлювати і підтримувати контакт із співрозмовником, змінювати стратегію, мовленнєву поведінку залежно від комунікативної ситуації; досвід особистої відповідальності за власну комунікативну поведінку, вимогливість до свого мовлення [10, с. 56].

Соціокультурна компетенція (категорія застосовується переважно для характеристики іншомовної компетентності) відображає рівень володіння знаннями про звичаї, традиції, культуру народу, мова якого вивчається, а також уміннями використовувати ці знання в адекватних ситуаціях взаємодії. Її різновидом можна вважати культурно-етичну іншомовну компетенцію, що полягає у володінні знаннями про культурно-етичні норми, правила, що регулюють професійну взаємодію у іншомовному комунікативному середовищі, етику ділового спілкування (усного, письмового) та досвідом здійснення такої взаємодії у ситуаціях, наближених до професійних [2, с. 151].

Коли йдеться про професійну компетентність майбутнього вчителя передбачається не лише розвиток на високому рівні перелічених вище складових мовно-комунікативної компетентності, наявність психолого-педагогічних та методичних знань, умінь та навичок, але й формування мовної особистості. Мовну особистість психолінгвісти визначають як людину, яка володіє сукупністю здатностей і характеристик, що обумовлюють створення та сприйняття нею текстів, які вирізняються мірою структурно-мовної складності та глибиною й точністю відображення дійсності. Така людина має володіти мовою на фонетико-фонологічному, семантичному (лексичному й

граматичному) та структурно-синтаксичному рівнях [10, с. 54].

Мовнокомунікативна компетенція студента філологічного факультету, зазначає Т. Симоненко, це наявність професійно-комунікативних умінь особистості спілкуватися в типових умовах професійної діяльності, володіти потенціалом дидактичного дискурсу, репрезентувати нормативні та доступні для сприйняття навчальні тексти; здатність розв'язувати комунікативні завдання в ситуаціях професійного спілкування. До складу цілісного утворення, яким є професійна мовнокомунікативна компетенція студентів-філологів, вчений зараховує чотири види компетенції: лінгвістичну (сукупність знань про структуру мовної системи, а також уміння оперувати цими знаннями у процесі професійної діяльності: аналізувати, зіставляти, групувати факти мови, використовувати методи відповідного лінгвістичного опису); предметну компетенцію (наявність професійних знань у системі філологічних дисциплін, а також уміння застосовувати їх під час комунікації); прагматичну (оволодіння потенціалом дидактичного дискурсу); технологічну (вміння чітко й виразно висловлювати думку, знання законів техніки мовлення: правильна постановка дихання, розвиток голосу, нормативної дикції) [12, с. 114].

Іншої точки зору про структуру мовної компетентності студентів-філологів дотримується Г. П. Лещенко. Орієнтуючись на досягнення суміжних дисциплін (дидактики, психології, психолінгвістики) та компетентнісний та особистісно-зорієнтований підходи до навчання, оперуючи поняттям «мовна особистість», дослідник виокремлює когнітивний, регуляторний та особистісно-смісловий її компоненти [6, с. 92] та низку субкомпетентностей – фонетичну, орфоепічну, орфографічну, лексичну, фразеологічну, морфологічну, синтаксичну, пунктуаційну, риторичну [6, с. 95], які відповідають згадуваним вище загальноєвропейським рекомендаціям з мовної освіти.

Когнітивний компонент мовної компетентності, за переконанням дослідника, співвідноситься з вербально-семантичним і когнітивним рівнями мовної особистості й передбачає власне мовну і загальнопредметну складові. Перша містить систему знань про мову, комплекс навчально-мовних навичок, умінь та способів діяльності, друга відповідальна за формування самостійної пізнавальної діяльності, яка передбачає засвоєння способів отримання знань із різних джерел інформації (загальнонаукова компетенція) і вироблення власних стратегій отримання знань і досвіду діяльності.

Регуляторний компонент мовної компетенції співвідноситься з когнітивним рівнем мовної особистості і регуляторним компонентом суб'єкта навчання, забезпечує розвиток у студента потреби відповідати не тільки зо-

внішнім, але й внутрішнім, власним вимогам, здатності удосконалювати свою навчальну діяльність. Розвиток регуляторних складових (знань і вмінь рефлексії, самооцінки, самодіагностики й самокорекції) засвідчує розвиток якостей особистості студента як суб'єкта розвитку й навчання.

Особистісно-смысловий компонент співвідноситься з прагматичним рівнем мовної особистості та особистісно-смысловим компонентом суб'єкта навчання. Формування студента як громадянина, як особистості, патріота, носія менталітету своєї нації здійснюється у першу чергу засобами рідної мови. Цей компонент мовної компетенції допоможе сформувати соціалізовану особистість, тобто людину, яка спроможна спілкуватися, визначати свою позицію і позицію співрозмовника, приймати виважені рішення, співіснувати з іншими людьми [6, с. 95].

Аналіз різноманітних походів до структури мовної компетентності, а також досліджень проблематики мовної та іншомовної підготовки студентів педагогічних вишів [6, с. 96; 4; 11, с. 279], дозволяє сформулювати наступні узагальнення щодо реалізації компетентнісного підходу до мовної підготовки майбутнього вчителя. Зокрема, реалізації компетентнісного підходу передбачає:

- урахування інтегративного (міжпредметного) характеру мовнокомунікативної компетенції або інтегративної сутності змісту мовної компетентності, системну роботу над формуванням усіх компонентів;

- створення навчального середовища інтегративного змісту, що забезпечуватиме культурно-комунікативний і професійний розвиток майбутніх вчителів-словесників;

- сполучення особистісно-зорієнтованого, текстоцентричного, функціонально-стилістичного, комунікативно-діяльнісного підходів у навчанні;

- поєднання у навчальному процесі традиційних та інноваційних технологій (з наданням пріоритету проєктним, інтерактивним, текстоцентричним та інформативним); теоретичних і практично орієнтованих курсів; загальнодидактичних та специфічних принципів вивчення окремих дисциплін;

- широке застосування видів та форм самостійної роботи, збільшення її ролі у навчальному процесі, що передбачає формування умінь працювати з різними видами наукової та пізнавальної літератури, самостійно здобувати інформацію;

- створення і використання довідниково-енциклопедичних, мультимедійних навчальних комплексів з різнобічними завданнями ситуативного характеру, які поєднують граматичний опис, словник, дидактичні матеріали, навчальні і контрольні тести, науково-дослідницькі і творчі завдання для самостійного виконання;

- реалізацію системи методів навчання, спрямованих на поетапне оволодіння мовними знаннями, практичне застосування знань у різноманітних навчальних ситуаціях, у тому числі, застосування рольових та ділових ігор;

- взаємопов'язане формування умінь у всіх видах мовленнєвої діяльності; надання переваги комплексній роботі з текстами культурологічної тематики різних типів і стилів мовлення як дидактичному матеріалу під час проведення практичних занять тощо.

- послідовне здійснення комунікативно-пізнавального навчання, пов'язаного з підвищенням змістовності мовлення;

- використання прийомів, що спонукають до вираження особистого ставлення до проблем, які обговорюються;

- орієнтацію на формування ціннісних основ особистості майбутніх педагогів;

- цілеспрямовану реалізацію принципу індивідуалізації навчання, орієнтовану на використання мови в майбутній діяльності;

використання у вивченні мови технологій розвиваючого та проблемного типу навчання, що включає в себе використання таких засобів як проблемні бесіди, формування проблемних задач, проблемне викладання, створення проблемних ситуацій.

Формування лексичної, фонетичної, граматичної, соціокультурної та інших іншомовних компетенцій має відбуватися паралельно з розширенням самоосвітньої компетенції кожного учасника навчально-виховного процесу, оскільки запорукою успішної самореалізації особистості наразі є не накопичення знань, а набуття практичного досвіду в застосуванні цих знань, умінь отримувати користь із трансформації набутих знань та їх мобільності, що веде до формування певних компетентностей [11, с. 276].

З огляду на це, викладання іноземних мов у вищих педагогічних навчальних закладах має здійснюватися з опорою на такі принципи [5; 11, с. 279; 8]:

- комунікативної (мовленнєвої) спрямованості навчання, який полягає в тому, що шляхом до реалізації мовленнєвої практичної мети є практичне користування мовою у ситуаціях, максимально наближених до ситуацій реального спілкування;

- ситуативності (або контекстуальної обумовленості матеріалу), коли мова і мовні засоби застосовуються в межах відповідного соціального контексту, коли саме ситуація, контекст дозволяють впізнати, семантизувати і запам'ятати значення кожної лексичної одиниці, та тематичної організації навчального матеріалу;

- діяльнісного характеру навчання; соціокультурного спрямування навчального процесу;

- домінуючої ролі вправ і завдань, що спрямовані на пошуки помилок, порівняння

та співставлення, що підключають не тільки пам'ять, але і логіку, вміння мислити аналітично та творчо;

□ випереджаючого усного засвоєння мовленнєвих зразків;

□ інтенсивного використання фонових знань студентів.

Наведені вище принципи та прийоми демонструють спрямованість до наближення процесу навчання іноземним мовам до реального процесу спілкування.

Підсумовуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що реалізація компетентнісного підходу до мовної підготовки майбутніх педагогів передбачає орієнтацію на розвиток ключових компетенцій у мовній сфері: мовної, мовленнєвої, комунікативної та соціокультурної і, як наслідок, формування мовної особистості. У межах компетентнісного підходу викладання іноземних мов у вищих педагогічних навчальних закладах має здійснюватися з опорою на принципи комунікативної (мовленнєвої) спрямованості навчання, ситуативності (або контекстуальної обумовленості матеріалу), діяльнісного характеру навчання та соціокультурного спрямування навчального процесу.

Список використаних джерел

1. Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання; за заг. ред. С. Ніколаєвої. Київ: Ленвіт, 2003. 273 с.
2. Кіш Н. Компетентнісний підхід до формування культури іншомовного спілкування майбутніх інженерів. Проблеми підготовки сучасного вчителя. 2014. № 9 (Ч. 1). С. 146–153.
3. Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи; За заг. ред. О. В. Овчарук. Київ: «К.І.С.», 2004. 112 с.
4. Костолович Т. Інтегративний зміст комунікативної професійної компетентності майбутніх учителів-філологів. Науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. 2016. № 1(303). Т. 2. С. 3–8.
5. Кузнецова О. М. Комунікативний метод викладання іноземних мов та особливості його застосування у немовних ВНЗ. URL: http://www.rusnauka.com/21_NNP_2010/Philologia/70613.doc.htm.
6. Лещенко Г. П. Мовна компетенція як складова професійної комунікативної компетентності майбутніх учителів-філологів. Психолого-педагогічні основи гуманізації навчально-виховного процесу в школі та ВНЗ: збірник наукових праць. № 1 (13). Рівне: РВЦ МЕНУ ім. акад. С. Дем'янчука, 2015. С. 90–97.
7. Ніколаєва С. Ю. Цілі навчання іноземних мов в аспекті компетентнісного підходу. Іноземні мови. 2010. № 2. С. 11–17.
8. Паньків О. Є. Деякі особливості комунікативного підходу у навчанні англійської мови. URL: <http://intkonf.org/pankiv-oe-deyaki-osoblivostikomunikativnogo-pidhodu-u-navchanni-angliyskiy-movi/>.

9. Пометун О. Компетентнісний підхід – найважливіший орієнтир розвитку сучасної освіти. Рідна школа. 2005. №1. С. 65–69.

10. Прокопова О. П. Мовленнєва комунікативна компетентність як одна з складових професійного становлення фахівця. Збірник наукових праць Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огнієнка. 2010. № 16. С. 54–57.

11. Северіна Т. Іншомовна професійна підготовка майбутніх педагогів в умовах запровадження нового державного стандарту. Проблеми підготовки сучасного вчителя. 2014. № 9 (Ч. 1). С. 274–280.

12. Симоненко Т. Теорія і практика формування професійної мовнокомунікативної компетенції студентів філологічних факультетів: монографія. Черкаси: Брама, 2006. 330 с.

13. Bachman L., Palmer A. Language Testing in Practice. Oxford: Oxford University Press, 1996. 377 p.

14. «DeSeCo». URL: <http://www.oecd.org/fr/edu/apprendre-au-dela-de-l-ecole/definitionandselectionofcompetenciesdeseco.htm>.

15. International Board of Standards for Training, Performers and Instruction. URL: <http://www.ibstpi.org/>.

16. Van Ek. I. A objectives for foreign Language Learning (vol.1: Scope); I. Ek. Van. Strasbourg: CCC / CE., 1993. 153 p.

References

1. All-European Recommendations on language education: study, teaching, evaluation; according to general ed. S. Nikolayeva. Kyiv: Lenvit, 2003. 273 p.
2. Kish N. A competent approach to the formation of the culture of foreign language communication of future engineers. Problems of modern teacher training. 2014. No. 9 (Part 1). С. 146–153.
3. Competency approach in modern education: world experience and Ukrainian perspectives; In general ed. O. V. Ovcharuk. Kyiv: «K.I.S.», 2004. 112 p.
4. Kostolovych T. Integrative content of communicative professional competence of future philology teachers. Scientific Bulletin of Lesya Ukrainka East European National University. 2016. No. 1(303). Т. 2. P. 3–8.
5. Kuznetsova O. M. Communicative method of teaching foreign languages and features of its application in non-language universities. URL: http://www.rusnauka.com/21_NNP_2010/Philologia/70613.doc.htm.
6. Leshchenko G. P. Language competence as a component of professional communicative competence of future philology teachers. Psychological and pedagogical foundations of humanization of the educational process in schools and universities: a collection of scientific works. No. 1 (13). Rivne: RVC of MESU named after Acad. S. Demyanchuk, 2015. P. 90–97.
7. Nikolayeva S. Yu. Objectives of learning foreign languages in the aspect of the competence approach. Foreign languages. 2010. No. 2. P. 11–17.
8. Pankiv O. E. Some features of the communicative approach in teaching the English language. URL: <http://intkonf.org/pankiv-oe-deyaki-osoblivostikomunikativnogo-pidhodu-u-navchanni-angliyskiy-movi/>.

komunikativnogo-pidhodu-u-navchanni-angliyskiy-movi/.

9. Pometun O. Competency approach - the most important reference point for the development of modern education. *Native school*. 2005. No. 1. P. 65–69.

10. Prokopova O. P. Speech communicative competence as one of the components of the professional formation of a specialist. *Collection of scientific works of Kamianets-Podilskyi National University named after Ivan Ognienko*. 2010. No. 16. P. 54–57.

11. Severina T. Foreign language professional training of future teachers in the conditions of the introduction of a new state standard. *Problems of modern teacher training*. 2014. No. 9 (Part 1). C. 274–280.

12. Symonenko T. Theory and practice of formation of professional linguistic and communicative competence of students of philological faculties: monograph. Cherkasy: Brama, 2006. 330p.

13. Bachman L., Palmer A. *Language Testing in Practice*. Oxford: Oxford University Press, 1996. 377 p.

14. «DeSeCo». URL: <http://www.oecd.org/fr/edu/apprendre-au-dela-de-l-ecole/definitionandselectionofcompetenciesdeseco.htm>.

15. International Board of Standards for Training, Performance and Instruction. URL: <http://www.ibstpi.org/>.

16. Van Ek. I. *A objectives for foreign language learning (vol.1: Scope)*; I.Ek. Van. Strasbourg: CCC / CE., 1993. 153 p.